

— i syfte att bedöma huruvida den eftersökta personen har sådan anknytning till den verkställande medlemsstaten som gör det möjligt att fastställa att den berörda personen "uppehåller sig" i den mening som avses i nämnda artikel 4.6, ska det göras en helhetsbedömning som grundar sig på flera objektiva omständigheter som kännetecknar personens situation. Bland annat ska varaktigheten och arten av den eftersökta personens vistelse samt villkoren för denna bedömas samt vilka familjeband och ekonomiska band personen har till den verkställande medlemsstaten.

(¹) EUT C 107, av den 26 april 2008.

Domstolens dom (tredje avdelningen) av den 11 juli 2008 (begäran om förhandsavgörande från Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Republiken Litauen) – Brottmål mot Inga Rinau

(Mål C-195/08 PPU) (¹)

(Civilrättsligt samarbete — Domstols behörighet och verkställighet av domar — Verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar — Förordning (EG) nr 2201/2003 — Ansökan om icke-erkännande av ett avgörande genom vilket förordnas att ett barn som olovligen kvarhålls i en annan medlemsstat ska återlämnas — Förfarande för bråds-kande mål om förhandsavgörande)

(2008/C 223/30)

Rättegångsspråk: litauiska

Hänskjutande domstol

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Part i brottmålet vid den nationella domstolen

Inga Rinau.

Saken

Begäran om förhandsavgörande – Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Tolkning av artiklarna 21, 23, 24, 31.1, 40.2 och 42 i rådets direktiv (EG) nr 2201/2003 av den 27 november 2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar samt om upphävande av förordning (EG) nr 1347/2000 (EGT L 388, s. 1) – Ansökan om icke-erkännande i en medlemsstat A av ett beslut meddelat av en domstol i en medlemsstat B om krav på återlämnande av ett barn, som olovligen kvarhålls av sin mor i medlemsstat A, till sin far, bosatt i medlemsstat B och som tillerkänts vårdnaden om barn

Domslut

1. När ett avgörande om att inte återlämna barnet väl har fattats och meddelats ursprungsdomstolen, påverkas inte utfärdandet av intyg enligt artikel 42 i rådets förordning (EG) nr 2201/2003 av den 27 november 2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar samt om upphävande av förordning (EG) nr 1347/2000 av att nämnda avgörande har inhiherats, ändrats, upphävts eller i varje fall inte har vunnit laga kraft eller att nämnda avgörande har ersatts med ett avgörande om att återlämna barnet, såvitt barnet inte har återlämnats. För det fall det inte har framförts någon invändning om att nämnda intyg inte är äkta och för det fall intyget har utfärdats enligt det formulär vars mall återfinns i bilaga IV till förordningen, är det inte tillåtet att framställa någon invändning mot att avgörandet om att återlämna barnet erkänns. Den domstol där avgörandet görs gällande har därvid bara att konstatera att det avgörande som försetts med intyg är verkställbart och att bifalla ansökan om att barnet omedelbart ska återlämnas.
2. Förutom de fall där förfarandet avser ett avgörande som försetts med intyg med tillämpning av artiklarna 11.8 och 40–42 i förordning nr 2201/2003, kan varje berörd part få fastställt att ett domstolsavgörande inte ska erkännas, även om någon ansökan om erkännande av avgörandet inte har getts in först.
3. Artikel 31.1 i förordning nr 2201/2003, i vilken föreskrivs att i detta skede av förfarandet ska varken den part mot vilken verkställighet begärs eller barnet ges tillfälle att yttra sig över ansökan, är inte tillämplig i ett förfarande för icke-erkännande av ett domstolsavgörande som anhängiggjorts utan att någon ansökan om erkännande av samma avgörande getts in i förväg. Motparten, som gör gällande att avgörandet ska erkännas, får yttra sig i en sådan situation.

(¹) EUT C 171, 5.7.2008.

Överklagande ingett den 22 maj 2008 av Philippe Guigard av den dom som förstainstansrätten (tredje avdelningen) meddelade den 11 mars 2008 i mål T-301/05, Guigard mot kommissionen

(Mål C-214/08 P)

(2008/C 223/31)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Klagande: Philippe Guigard (ombud: advokaterna S. Rodrigues och C. Bernard-Glanz)

Övrig part i målet: Europeiska gemenskapernas kommission

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- uppta överklagandet till sakprövning,
- upphäva den dom som förstainstansrätten meddelade den 11 mars 2008 i mål T-301/05,
- bifalla de yrkanden om ogiltigförklaring och om skadestånd som klaganden framställt i första instans, och
- förplikta svaranden i första instans att ersätta rättegångskostnaderna såväl i målet om ogiltigförklaring som i målet om överklagande.

Grunder och huvudargument

Klaganden har anfört i huvudsak tre grunder till stöd för sitt överklagande.

Genom den första grunden, som innehåller två delar, gör klaganden gällande att förstainstansrätten gjort sig skyldig till en felaktig tolkning av fjärde Lomékonventionen ⁽¹⁾.

Förstainstansrätten har således felaktigt fastslagit att det enligt artikel 313.2 k i Lomékonventionen åligger den nationella utanordnaren att besluta om rekrytering av konsulter och experter i tekniskt bistånd, utan att ta hänsyn till den befogenhet som kommissionen enligt nämnda konvention har för kontroll av budget och förvaltningen av medel, och den skyldighet som åligger sistnämnda institution att ge den nationella utanordnaren tekniskt bistånd vid avtalsförhandlingar.

Förstainstansrätten har även felaktigt fastslagit att begäran som den nationella utanordnaren ställt till kommissionen för att få beslutet om förlängning av klagandens anställningsavtal godkänt, måste innehålla en uttrycklig hänvisning till artikel 314 i Lomékonventionen för att den tidsfrist på trettio dagar som avses i denna bestämmelse ska börja löpa, även om ett sådant krav inte på något sätt följer av denna artikel. Förstainstansrätten skulle således enligt klaganden, om den gjort en riktig tolkning av ovannämnda artikel, ha fastslagit att kommissionen försuttit nämnda tidsfrist.

Som andra grund gör klaganden gällande att motiveringen i den angripna domen innehåller en uppenbar motstridighet, eftersom förstainstansrätten beträffande den grund som avser åsidosättande av artikel 317 a i Lomékonventionen fastställt dels att den åberopats för sent, dels att den i sak förväxlats med den grund som avser åsidosättande av artikel 313.2 k i samma konvention. Enligt klaganden kan en och samma grund inte samtidigt avvisas och avslås.

Som tredje och sista grund anför klaganden att förstainstansrätten åsidosatt hans rätt till försvar, dels genom att inte beakta hela den argumentation som han utvecklat vid förhandlingen, dels genom att missuppfatta innebörden av hans talan vad avser

grunden för åsidosättande av omsorgsplikten, god förvaltningssed och principen om skydd för berättigade förväntningar.

⁽¹⁾ Fjärde konventionen mellan de Afrikanska staterna, de Karibiska staterna och Stillehavsstaterna (AVS) samt Europeiska gemenskaperna, undertecknad i Lomé den 15 december 1989 (godkänd genom rådets och kommissionens beslut 91/400/EKSG, EEG av den 25 februari 1991, om slutandet av den fjärde AVS-EEG-konventionen, EGT L 229, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 17, s. 57), i dess lydelse enligt det avtal som undertecknades i Mauritius den 4 november 1995 (EGT L 156, 1998, s. 3).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Audiencia Provincial de Salamanca (Spanien) den 26 maj 2008 – Eva Martín Martín mot EDP Editores, S.L. och Juan Caballo Bueno

(Mål C-227/08)

(2008/C 223/32)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Audiencia Provincial de Salamanca

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Eva Martín Martín

Motparter: EDP Editores, S.L. och Juan Caballo Bueno

Tolkningsfråga

Ska artikel 153 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskaperna, jämförd med artiklarna 3 och 95 i samma fördrag, liksom med artikel 38 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och rådets direktiv 85/577/EEG ⁽¹⁾ av den 20 december 1985 för att skydda konsumenten i de fall då avtal ingås utanför fasta affärslokaler, särskilt artikel 4 i direktivet, tolkas på så sätt att en domstol som prövar ett överklagande av ett avgörande från en underrätt ex officio får ogiltigförklara ett avtal som omfattas av nämnda direktivs tillämpningsområde, trots att konsumenten mot vilken anspråk har riktats inte vid något tillfälle, varken vid bestridandet under handläggningen av ärendet om betalningsföreläggande, vid den muntliga förhandlingen i anslutning därtill eller vid överklagandet har framställt något yrkande om sådan ogiltigförklaring?

⁽¹⁾ EGT L 372, s. 31; svensk specialutgåva, område 15, volym 7, s. 83.